43 Največja zapoved

Sedemnajsta nedelja po Binkoštih

Matej 22, 34-40

Farizeji pa so slišali, da je saduceje prisilil k molku, in so se zbrali na istem kraju. Eden izmed njih, učitelj postave, ga je preizkušal z vprašanjem: »Učitelj, katera je največja zapoved v postavi?« Rekel mu je: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.

24. april 1872

Glede Mojega odgovora na farizejevo vprašanje: "Katera je največja zapoved?" vam je bilo že veliko povedano, in pravzaprav ne bi bilo potrebno še kaj dodati tema dvema zapovedima ljubezni: LJUBI BOGA NAD VSEM IN SVOJEGA BLIŽNJEGA KAKOR SAMEGA SEBE. Vendar, ker je to omenjeno posebno, kakor nedeljska pridiga, in ker so Me farizeji in pismouki preizkušali in si prizadevali, da bi našli točko, da bi Me lahko obtožili, ker so jih Moja dejanja in Moje resnice vznejevoljile, si bližje poglejmo ti dve zapovedi. Bolj podrobno vam bom obrazložil položaj, kakršen je bil takrat, kakor tudi duhovno analogijo ali podobnost s sedanjim časom tako, da boste lahko lažje razumeli povezavo med Mojimi besedami takrat in sedanjimi dogodki. V času, ko Sem hodil po zemlji, je bilo duhovništvo tako častihlepno in pohlepno, kakršno je tudi še sedaj, in vsakdo, ki je hotel omejiti ali celo uničiti njihovo moč, je bil seveda sovražnik cerkve, ker je bil sovražnik duhovnikov, ki so poskušali obrniti ljudi proti njemu. To so zelo dobro čutili, kar se tiče njihovega vpliva, ter celo še bolj v njihovih mošnjah. Kadarkoli se je pojavil učitelj podoben Meni, kateremu niso mogli zelo nasprotovati zaradi jasnosti njegovih besed, so ga nameravali predati - pod nekakšno pretvezo - obstoječim političnim ustanovam, kakor nevarnega upornika, da bi bil kaznovan. V tem so skoraj uspeli, ko se je čas Mojega poslanstva na zemlji iztekal. V preteklosti Sem se vedno izognil njihovim pastem, ali osebno ali pa z dobro pretehtanimi odgovori na njihova zahrbtna vprašanja.

V tem poglavju boste naleteli na najrazličnejša vprašanja in poskuse, da bi Me zapletli z oblastjo tako, da bi lahko dosegli svoj namen, da ne bi izgledalo, da so oni odgovorni za Mojo aretacijo, ker so se bali ljudi, ki so Mi bili privrženi in so Mi sledili. Potemtakem so prihajali na dan z vprašanji, kakršno je o dolžnem spoštovanju denarja in podobnimi. Tudi vprašanje enega izmed pismoukov: "Katera je največja zapoved?" je bilo mišljeno, da Me ujame, kajti ta človek je pričakoval od Mene odgovor, ki bi se lahko tolmačil kot neupoštevanje posvetnih zakonov, kar bi dalo guvernerjevemu uslužbencu tehten vzrok, da bi Me predal sodišču. Vendar, ker Sem že vnaprej poznal njihove misli in naklepe, Sem dobro poskrbel, da jim nisem dal nobenega povoda za lažne obtožbe. Moj odgovor se je izkazal za skladnega z njihovimi zakoni, samo Moje tolmačenje teh zakonov se je razlikovalo od njihovega.

Uporaba teh zakonov in njihovo izpolnjevanje, se je tudi razlikovalo od načina, za katerega Sem želel, da se zasleduje.

Dve edini in najbolj pomembni zapovedi vsebujejo tudi Mojzesovi zakoni. Vendar sta bila tolmačenje in razlaga duhovnikov tako enostranska, da je duhovni človek imel malo koristi od njih in je težko našel pravi pristop do Mene in do svojega bližnjega, kakor tudi do celotnega stvarstva, odnos, ki ga tudi celo danes dojema le peščica, kar se tiče duhovnega vidika. V tistem času so se ljudje držali črk in sedaj po skoraj 2000 letih, se jih še vedno pretirano natančno držijo, kakor muhe pasti, katere se želijo osvoboditi, vendar jim primanjkuje moči, da bi se same osvobodile.

Čeprav Sem imenoval ti dve zapovedi za največji, ju je farizej razumel tako malo, kot odgovor na Moje vprašanje: "Kaj mislite o Kristusu?" Odgovor je bil citiran iz Davidovega psalma in jim je v pravi -luči pokazal, kako bo vse na koncu podrejeno Meni, Gospodu Stvarstva, ter bo postalo vznožje za počivanje Mojih nog, kar pomeni, nad katerim se bo kakor zgradba povzdignil Moj nauk.

Kaj pomeni "ljubiti Boga nad vsem" je takrat dojela le peščica in peščica tudi sedaj. In mnogim ljudem ni niti najmanj jasno, kaj pomenijo besede "ljubiti svojega bližnjega", ki je dopolnitvena zapoved k prvi.

"Ljubiti Boga nad vsem" je stavek, ki ga je lahko izreči, vendar ne tako lahko razumeti in celo težje izpolniti. Tukaj moramo vprašati: "Zakaj naj človek ljubi Boga nad vsem?" - Na to vprašanje mora biti odgovorjeno, predno začnemo razpravo o ljubezni in njeni meri.

Na vprašanje: "Zakaj naj ljubim Boga?" - bo hladni razumnik oziroma racionalist odgovoril: "Premišljujoč o tem, pravzaprav ne najdem nobene prave utemeljitve, zakaj naj bi ljubil Boga. Prvič, ker ne morem ljubiti nekaj nevidnega in drugič, nisem dolžen nobene hvaležnosti Bogu, ki me je ustvaril, ker me ni vprašal, ali mi to odgovarja ali ne. V mislih je imel samo Svoj užitek in ni vprašal ali bom jaz, kot ustvarjeno bitje, resnično zadovoljen z mojim stanjem in položajem, ki mi ga je On določil med vsemi ostalimi ustvarjenimi bitji, in če sem srečen."

Iz teh zaključkov bi sledilo, da za človeka ne obstaja nobena obveznost, da bi moral ljubiti svojega Stvarnika, celo če ga postavi v najbolj idealne okoliščine in toliko manj, čutili, kar se tiče njihovega vpliva, ter celo še bolj v njihovih mošnjah. Kadarkoli se je pojavil učitelj podoben Meni, kateremu niso mogli zelo nasprotovati zaradi jasnosti njegovih besed, so ga nameravali predati - pod nekakšno pretvezo - obstoječim političnim ustanovam, kakor nevarnega upornika, da bi bil kaznovan. V tem so skoraj uspeli, ko se je čas Mojega poslanstva na zemlji iztekal. V preteklosti Sem se vedno izognil njihovim pastem, ali osebno ali pa z dobro pretehtanimi odgovori na njihova

zahrbtna vprašanja.

V tem poglavju boste naleteli na najrazličnejša vprašanja in poskuse, da bi Me zapletli z oblastjo tako, da bi lahko dosegli svoj namen, da ne bi izgledalo, da so oni odgovorni za Mojo aretacijo, ker so se bali ljudi, ki so Mi bili privrženi in so Mi sledili. Potemtakem so prihajali na dan z vprašanji, kakršno je o dolžnem spoštovanju denarja in podobnimi. Tudi vprašanje enega izmed pismoukov: "Katera je največja zapoved?" je bilo mišljeno, da Me ujame, kajti ta človek je pričakoval od Mene odgovor, ki bi se lahko tolmačil kot neupoštevanje posvetnih zakonov, kar bi dalo guvernerjevemu uslužbencu tehten vzrok, da bi Me predal sodišču. Vendar, ker Sem že vnaprej poznal njihove misli in naklepe, Sem dobro poskrbel, da jim nisem dal nobenega povoda za lažne obtožbe. Moj odgovor se je izkazal za skladnega z njihovimi zakoni, samo Moje tolmačenje teh zakonov se je razlikovalo od njihovega. Uporaba teh zakonov in njihovo izpolnjevanje, se je tudi razlikovalo od načina, za katerega Sem želel, da se zasleduje.

Dve edini in najbolj pomembni zapovedi vsebujejo tudi Mojzesovi zakoni. Vendar sta bila tolmačenje in razlaga duhovnikov tako enostranska, da je duhovni človek imel malo koristi od njih in je težko našel pravi pristop do Mene in do svojega bližnjega, kakor tudi do celotnega stvarstva, odnos, ki ga tudi celo danes dojema le peščica, kar se tiče duhovnega vidika. V tistem času so se ljudje držali črk in sedaj po skoraj 2000 letih, se jih še vedno pretirano natančno držijo, kakor muhe pasti, katere se želijo osvoboditi, vendar jim primanjkuje moči, da bi se same osvobodile.

Čeprav Sem imenoval ti dve zapovedi za največji, ju je farizej razumel tako malo, kot odgovor na Moje vprašanje: "Kaj mislite o Kristusu?" Odgovor je bil citiran iz Davidovega psalma in jim je v pravi luči pokazal, kako bo vse na koncu podrejeno Meni, Gospodu Stvarstva, ter bo postalo vznožje za počivanje Mojih nog, kar pomeni, nad katerim se bo kakor zgradba povzdignil Moj nauk.

Kaj pomeni "ljubiti Boga nad vsem" je takrat dojela le peščica in peščica tudi sedaj. In mnogim ljudem ni niti najmanj jasno, kaj pomenijo besede "ljubiti svojega bližnjega", ki je dopolnitvena zapoved k prvi.

"Ljubiti Boga nad vsem" je stavek, ki ga je lahko izreči, vendar ne tako lahko razumeti in celo težje izpolniti. Tukaj moramo vprašati: "Zakaj naj človek ljubi Boga nad vsem?" - Na to vprašanje mora biti odgovorjeno, predno začnemo razpravo o ljubezni in njeni meri.

Na vprašanje: "Zakaj naj ljubim Boga?" - bo hladni razumnik oziroma racionalist odgovoril: "Premišljujoč o tem, pravzaprav ne najdem nobene prave utemeljitve, zakaj naj bi ljubil Boga. Prvič, ker ne morem ljubiti nekaj nevidnega in drugič, nisem dolžen

nobene hvaležnosti Bogu, ki me je ustvaril, ker me ni vprašal, ali mi to odgovarja ali ne. V mislih je imel samo Svoj užitek in ni vprašal ali bom jaz, kot ustvarjeno bitje, resnično zadovoljen z mojim stanjem in položajem, ki mi ga je On določil med vsemi ostalimi ustvarjenimi bitji, in če sem srečen."

Iz teh zaključkov bi sledilo, da za človeka ne obstaja nobena obveznost, da bi moral ljubiti svojega Stvarnika, celo če ga postavi v najbolj idealne okoliščine in toliko manj, glede na stiske, trpljenje in nesrečo, kar mora človek trpeti od svojega rojstva do smrti. Ali naj bi zaradi tega človek ljubil Boga in to celo "nad vsem"? To bi bilo preveč! Obstajajo ljudje, ki bi radi rekli svojemu Stvarniku: "Če me ne bi ustvaril kot človeško bitje, bi lahko kljub temu zahteval mojo ljubezen, vendar pa bi bila v teh žalostnih pogojih življenja potrebna le prevelika naivnost, da bi ljubil Njega, ki me je v določenih pogledih postavil pod žival, kljub temu pa mi je dal zmožnost, da se resnično zavedam svojega položaja in da ga obžalujem!"

Glejte Moji otroci, to ni neupravičeno mnenje razumnika, katerega svet je hladna stvarnost, to je, kar lahko vidi pred seboj, se lahko dotakne s svojima rokama in dojema s svojimi čuti. Pri nekaterih je takšen način razmišljanja vedno bil osnova njihovih dejanj, odkar človek obstaja. Danes to vaši učeni materialisti pridigajo brez strahu in najdejo široko občinstvo, ki se popolnoma strinja z njihovimi pogledi in jim celo ploska.

Če se v tej pridigi še enkrat dotaknem zapovedi: "Ljubi Boga nad vsem!", je to zato, da poudarim večini ljudi njihove napačne poglede o Meni in svetu, vključno s pripadajočimi napačnimi sklepi - zavoljo tistih, ki so še vedno dovzetni za druge stvari, namesto da so občudovalci minljive materije in čutijo, da se kljub temu nekaj boljšega in globljega premika v njihovih srcih, kar jih vodi k duhovnemu življenju.

Če Sem podal zapoved, mora obstajati vzrok, zakaj se jo je potrebno držati ali izpolnjevati. Na ta način mora obstajati vzrok, zakaj opisujem to zapoved kot najplemenitejšo in največjo v Mojem stvarstvu, in zakaj je osnovana za kasnejšo trajnost, doslednost in popolnost.

Pri vsakem zakonu je dokaj lahko videti, zakaj je podan v določeni obliki in ali je osnovan na ljubezni ali je bil dan drugim v korist ali pa v zakonodajalčevo lastno korist.

Sedaj, če Sem kot Stvarnik postavil ljubezen za osnovni zakon Mojim ustvarjenim bitjem, ki so Mi podobna, ljubezen do njihovega Stvarnika, je očitno, da se mora tudi vzrok za ta zakon prepoznati v Mojih napotkih in mora se spoznati, da je - karkoli se že zgodi - ljubezen izvor vsega.

Kaj pravzaprav je "ljubezen"? Ta pojem moramo razjasniti, da ga lahko potem bolje

ocenjujemo.

Ljubezen ni nič drugega, kakor določena navezanost na žive ali nežive predmete. Ta navezanost čuva ohranitev tega predmeta do tiste stopnje, do katere seže ljubezen. Med živimi bitji je ljubezen vdanost ali navezanost na druga bitja, pri katerih pride, glede na njihov značaj, do čustvene skladnosti ali harmonije. Pri ljudeh tisti, ki daje ljubezen, to tudi prejme povrnjeno. Zaljubljenec želi biti z ljubljeno osebo v stanju izmenjave mišljenj in občutkov in sprejemati vrnjeno ljubezen, kakor da bi bil združen s to osebo, ter s tem z njo tvoril duhovno celoto. Ljubezen, ki nima nobenega drugega cilja, kakor da vidi ljubljeno osebo srečno, kolikor je to sploh mogoče, je tudi svojstvo, ki nam omogoča, da dajemo ljubljeni osebi vse, pri čemer ne zadržimo ničesar razen prepričanja, da smo to osebo tako osrečili, kakor je to v naši moči.

Samo ko nekdo dojame to ljubezen s strani svojega Boga, Stvarnika in Gospoda, lahko zlaha razume zakon ljubezni, ki od njega zahteva, da ljubi z vsem svojim srcem in največjo možno globino Boga, ki daje vse, da bi naredil Svoja ustvarjena bitja srečna v vseh večnostih.

Toda ali Bog dokazuje to ljubezen, katero je žrtvoval za človeka, da bi vzpodbudil njegovo človeško ljubezen do Stvarnika velikega vesoljnega sveta nad vse, nad vsem, kar je od sveta, vidno ali nevidno?

Obstajata dve stvari, ki lahko kažeta in jasno razodeneta človeku ljubezen do svojega Stvarnika: Prvič, duhovni nevidni svet v njem in drugič, materialni vidni svet okoli njega. Oba načina, čeprav se različno izražata, vodita k istemu cilju, namreč k prepoznavanju Stvarnika, kot ljubečega Gospoda in Očeta.

Sedaj preučimo prvi način.

V prejšnjih časih, ko je človeško znanje o naravi bilo še vedno močno omejeno, so znanstveniki odkrili mnogo začetnih točk za neskončnost, tako v večjem kakor tudi v manjšem obsegu . V tistih časih je bil notranji človek tisti, s katerim so se ukvarjali navdušeni zakonodajalci, kakršni so bili Mojzes, preroki in jasnovidci. Pritegnili so človeško pozornost v njegovo notranje življenje in jo utemeljili kakor zakon, kaj naj človek pravzaprav dela prostovoljno.

V tistem času je bila zapoved ljubezni do Boga ljudem predstavljena, kot pravilo in ne kot zapoved ljubezni. Zato je farizej spraševal, katera je največja zapoved, ker se mu ni zdela tako pomembna in je verjel, da bo od Mene dobil odgovor, ki se bo nanašal na nekakšen civilni zakon. Kajti ljubezen, kakršno zahtevam, je bila takrat nepoznana temu farizeju in mnogim drugim ljudem. Tako je, ne glede na te razsvetljene čase, milijonom ljudem, ki živijo danes, ljubezen, ki pomeni nekaj drugega kot samoljubje, nepoznana stvar.

Z namenom, da se prepozna ta zakon Mojega velikega stvarstva, Sem Sam prišel na to vašo temačno zemljo in pokazal z besedo in dejanjem, kaj dejansko pomeni ljubezen do Boga in ljubezen do svojega bližnjega. S tem Sem odvrnil človeka od njegovih materialističnih teženj in ga povzdignil v duhovno bitje s svojimi koreninami, svojimi nogami na zemlji v materialnem, vendar dvigajoče svojo glavo ali duhovno rožo v področja, ki nimajo nobene povezave z materijo.

Kakor Sem razložil ljubezen Boga Mojim sočasnikom, Sem jim tudi s številnimi prilikami, besedami in dejanji pokazal, kaj je ljubezen do bližnjega in kako jo je potrebno razumeti in udejanjati. Pokazal Sem jim, kako je lahko druga zapoved ljubezni do svojega bližnjega izpolnjena, če se prva zapoved ljubezni do Boga v celoti razume v njenem duhovnem smislu in obratno, kako je ljubezen do Boga lahko edino pristna in čista, če se izraža kot bratska ljubezen do svojega bližnjega in do vsega obkrožujočega sveta.

Drugi način, dokazovanje Božje ljubezni v naravi, prepoznavanje Njegovega glasu v njej ob vsakem koraku, je bil prihranjen za naslednja stoletja, čeprav so bili v času Mojega življenja na zemlji in so še vedno, duhovniki bolj seznanjeni s skrivnostmi narave, kakor so celo mnogi ljudje dandanes. Ta glas, s katerim Sem želel dati ljudem brezštevilne dokaze Moje vseobsegajoče ljubezni, je ostal neopažen dolgo časa. Celo še sedaj jih le malo sliši ta glas v njihovih prizadevanjih. Na nesrečo večina tistih, ki grabijo po polju naravoslovja, pozna le materijo in zakone, katere Sem ji naložil, namesto da bi slišali nežen klic ljubezni, ki diha iz vsakega atoma, ker je dih ljubezni iz Mojega Božanskega Bitja stalen v vsakem atomu, čakajoč svoj nadaljnji razvoj skladno z zakoni ljubezni.

Teleskop je odprl zgornja široka prostranstva vam, ki živite danes; in mikroskop vam je odkril čudeže najmanjših stvari. S pomočjo obeh pripomočkov lahko ugibate, vendar ne dojamete neskončnost in Neskončno Samo.

Obe znanosti - astronomija in naravoslovje - sta bili dani človeku, da bi zmanjšali njegov napuh, da bi uničili njegovo domišljavost in ga kljub temu dvignili visoko nad vse prostore duha, ker sta omogočili, da končno domneva in si predstavlja neskončno.

Obe znanosti sta bili mišljeni, da vodita k ljubezni do Boga, k ljubezni Boga do človeškega dostojanstva in človeško dostojanstvo k ljubezni do bližnjega, kar ponovno vodi nazaj k Njemu, ki je vse uredil na takšen način, da lahko vsaka iskra ljubezni dopolni svoj krog z vrnitvijo k Meni kot Bogu, iz katerega je tudi izšla.

Tako se ljubezen do Boga spontano oblikuje v srcih ljudi in se izraža v ljubezni do bližnjega, ki - temelječa na prvi - pospeši kroženje in na ta način oba zakona, iz

katerih izhaja vse in h katerima se vse nenehno vrača, potrjujeta, da sta resnično najvišja in edina zakona. Posledica tega je, da sta najplemenitejša zakona, ker temeljita na ljubezni, k nagibanju enakih k enakim, in lahko potemtakem lahko podelita skladnost, to je, mir, blaženost in radost.

Celo če človek v svojem življenju izkusi mnogo bojev in grenkega trpljenja, k duhovnemu nagnjena oseba ne gleda na to, kot na posledico materialnih ali družbenih okoliščin, temveč vidi v tem vzgojo za višje življenje. Najprej je potrebno premagati skušnjave materialnega sveta, predno je mogoče dojeti duhovni svet v vsej njegovi razsežnosti. S tem so zanj, sina Boga, boji in trpljenje samo vzpodbuda k napredovanju, ne pa vzrok za razočaranje; tako je vzvišen v bojih z materialnim svetom in kakor duhovni otrok večno ljubečega Očeta, dovolj močan, da jih premaga, za podkrepilo česa Sem vam dal Sam kot Jezus, čudovit primer.

V tem stanju zavedanja človek razume, zakaj naj ljubi Boga nad vsem, to je daleč nad vsako drugo ljubeznijo; zakaj naj gleda na ljubezen do Boga kot na najvišjo in izpolnjuje njene zahteve. Razume tudi zakaj naj ljubi svojega bližnjega, ki je tudi duhovno bitje kakor on, izhajajoče iz rok Boga, kar pomeni, naj ga spoštuje, kakor on sam želi, da se ga, kot podobo Boga, ceni in spoštuje.

Na ta način Me ljubite kot Boga in dokazujte to ljubezen na vašem bližnjem, da boste pravi nasledniki Tistega, ki je vdihnil Svoja čudesa v vse stvari. Takrat boste spoznali, da svet lahko obstaja samo, če je njegova osnova ljubezen, če je ljubezen njegov spodbujevalec k obstoju in popolnosti.

Ti dve Moji zapovedi vam pridigata, kar vam na tisoče načinov pripovedujeta od zibelke do groba in kar bosta ponavljali še daleč za tem življenjem - da brez ljubezni ne more biti Očeta, niti ne more biti otrok. Amen.

Gottfride Mayehofer
Gospodove pridige